

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387895392/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Her opstod en kort Taushed; efter hvilken Conrectoren først tog ved: »det er sandt, den Omstændighed, du berørte, det gjorde hende Hovedet saa kruset —»

»Rigtig! det gik saaledes til. En Aften, som jeg —« Her paakom mig uhældigviis en Nysen, som ganske afbrød Samtalen. Conrectoren sagde »Prosit!» og Broderen mumlede til ham: »en anden Gang.»

9. Slutning

»Ingen veed — naar Solen staaer op — hvordan den vil gaae ned,« er eet af Degnens Ordsprog i Ulstrup, hvorved han næsten har erhvervet sig Anseelse af et Sandsiger; og det temmelig nemt, thi i Grunden er det ikke andet end en Spaadom, der langt oftere træffer ind, end slaaer fejl.

Dette Tankesprog — som Herredsfogden ophøjede i Orden med de syv Viser i Grækenland; den avisbelaste Pranger satte over for *Etatsraad* Syrachs; es kann nicht so bleiben; og Degnen selv lidt nedenfor den vise Syrachs: priis ingen lykkelig, før hans Endeligt kommer — dette Tankesprog, som han ogsaa anbragte paa den til Afrejse bestemte Dag, da en tyk sortgraae Tøetaage skjulte Himlen og indhyllede Jorden, har uudseetelig indpræget sig i min Hukommelse, idet nemlig den physiske Betydning, i hvilken Oracler gives, fik en moralsk, uventet og glædelig Opløsning — alt som i nærværende Capitel nøjere skal oplyses.

Endnu medens vi alle tre laae i Sengen om Morgenen, og snakkede, foreslog Captainen: at vi skulde takke Comtessen personlig for Brugen af hendes Værelse. Jeg fortalte ham, hvorledes jeg var bleven høflig afviist; men bifaldt dog, at vi bad om Audients hos hendes Naade. — Det gjorde vi, og, imod al Forventning, blev den os tilstædet.

Jeg veed ikke hvorledes det kom sig, at jeg gik først og allene — dreves jeg maaskee uvilkaarlig af et vist lønligt Haab? Amor er en Sophist; og hvad værre er: han leger med sine Fanger, som Katten med Musen.

Alice var ikke tilstæde; men at hun alligevel maae have talt gunstigt om mig til Comtessen, kunde jeg skjønne af den særdeles artige Modtagelse, jeg fandt hos denne vakkre Dame. — Hun var af en fin

men indtagende Skabning; og hendes Ansigt ejede endnu meget af det der nogle Aar tilbage maaske have gjort hende til en udmærket Skjønhed. Hendes Tale var, som det kan formodes, aandsfuld og livelig; og uden Tilbageholdenhed indlod hun sig i en højst roesom Samtale om de skønne Kunster og deres Skatte i *la bella Italia*. Den trak sig temmelig langt ud; og jeg fandt, at det var paatide at afbryde. Jeg havde allerede rejst mig, for at tage Afsked, da Tjeneren meldte Captainen, og denne blev indladt. Han bar, til min Forundring, hollandsk Søofficiers Uniform, og en russisk Orden paa Brystet.

Langt højere steg min Forundring, da han blev staaende stiv som en Ordonnans tæt inden for Døren, eller paa selve Tærskelen, med et Ansigt, hvori noget højst salsomt afspejlede sig, hvilket og uvilkaarligt førte mine Øjne fra ham til Gjenstanden. Der stod Comtesse – et lignende Spejl – men hendes Forbauselse syntes blandet med Glædesglimt; ogsaa kom hun først tilords: »hvis jeg ikke fejler – stammede hun svagt og med arbejdende Bryst – »har jeg engang tilførs – med et dybt Buk udførte og bekræftede han Spørgsmaalet. »Det er mange Aar siden« vedblev hun, og hendes Øjne sank til Jorden. »Elleve« svarede han, og saae ligeledes ned for sig. En Stund taug nu begge. Da trængte Taarer sig frem under hendes Ojenlaage; hun saae atter ivjert, lagde den ene Haand under Barmen – udstrakte den anden, og kastede et forvirret, uroligt Blik til mig – Jeg følte strax, at tredje Mand her var tilovers. Med et taust Buk drog jeg mig tilbage, og listede mig bag om Captainen ud af Værelset.

Jeg ilede at opsøge Conrectoren, for at meddele ham den ikke mere tvivlsomme Opløsning af hin Hemmelighed, i hvilken jeg om Natten var bleven Medvider. Jeg foer – ubegribelig for alle dem, jeg mødte – fra Stue til Stue, Trappe op og Trappe ned. Omsider fandt jeg ham i vort fælles Soveværelse. Næsten aandeløs udstødte jeg: »han har hende – hun er her – det er hende – kan ikke være andet –« »hvem dog?« *humanissimel* sagde han forundret. »Hvem anden –« svarte jeg – »end hende i Livorno – hende De veed –« jeg havde glemt Navnet. »Hjælp mig Gud!« sukkede han med foldede Hænder; »Kjereste Hr. Collega, hvorledes er det fat? *inanis aut versus factis?*«* »Aa nej, nej!« raabte jeg; »det er som jeg siger Dem, kom! kom! –« jeg greb hans Haand – »De skal selv see – det er hende – Comtesse –«

* Er Du gal, eller gør du Vers.